

efter de saameget afvigende Meninger, som ere fremkomne her i Salen om denne Lønning, kan der være Grund til at forlange en særegen Undersøgelse desangaaende. Dermed synes mig, at de Herrer kunne være fuldkommen tilfredse, og det forekommer mig saameget mere, som jeg ikke kan undlade at henlede Opmærksomheden paa, at vi for ikke længe siden have haft en vidtløftig Forhandling om Finantsloven, ved hvilken Lønningerne ere regulerede for indværende Aar, og at vi ligeledes ifjor have haft en meget vidtløftig Forhandling om Krigsministeriets Budget. De Meniges Løn er altid bleven afgjort gennem vore Budgetter. Nu siger jeg, at det dog er høist besynderligt, at ikke een af alle de ærede Talere, der have moveret denne Sag og erklæret den Lønning, de Menige saae, for saa saare utilstrækkelig, har ved nogen af de Budgetforhandlinger, der have fundet Steb i de to sidste Aar, fremsat en eneste Bemærkning om denne Sag, men have ladet det gaae ganske roligt og glåt igjennem Udvalget og Thinget, uden at reise den mindste Indvending i den Henseende. Dersom det, der gives, var saa overmaade utilstrækkeligt, og vore Folk lede Nød, flude jeg dog troe, at en Stemme derom maatte have kunnet bane sig Vej her til Salen. Men, som sagt, der er ikke blevet talt derom, da vi forhandlede Finantsloven, og hvorfor da tale derom nu? Hvorfor skal det nødvendigt afgjøres i dette Dieblif? Hvad er der da kommet imellem? At vi have vedtaget den nye Hærplan, og denne Hærplan har medført, at enbeel af vore Folk, som tidligere frigjorde sig for Tjenesten, fremtidigt ville komme til at staae i denne. Nu have jo vel ærede Medlemmer og navnlig det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holtstein) sagt, at dette maatte være et Motiv til at forhøje Lønningerne, idet de meene, at en større Lighed derigjennem vilde tilveiebringes, men jeg tillader mig at troe, at denne Grund til at forhøje Lønningerne vil vise sig i høj Grad illusorisk. Paa denne Maade kan Lighed sandelig ikke bringes tilveie. Derimod tilstaaer

jeg, at jeg meget snarere vilde frygte for, at man vilde foreholde os det Mobsatte, at man vil sige til os — jeg antager, at de Fleste af os havde Haab om tidligere at kunne faae vore Sønner og Brødre frie for Tjenesten — saalænge Eders Sønner og Brødre ikke behøvede at tjene, kunde det være Nok med de 20 Sk., men nu, efterat dette Forhold er ophørt, maae I have Lønningen forhøjet. Dette vilde være en naturlig Slutning at drage og en rimelig Indvending at gjøre. Derfor maa jeg tilstaae, at det synes mig overmaade uheldigt i dette Dieblif at gaae til at votere Noget som det Foreslaaede, og dertil kommer, at jeg anseer det for at være overordentlig betænkeligt uden siensynlig Nødvendighed at forsøge vore Statsudgifter med en Sum som den, her er Tale om. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjer) har sagt, at jeg under Hærlovens Behandling har erklæret, at vi med største Letthed kunne udrede de Udgifter, som fulgte af Hærplanen, saa har det ærede Medlem fuldstændigt taget feil, hans Erindring derom har stuffet ham i allerhøieste Grad. Jeg har tvertimod sagt, at det har været med stor Betænelighed, naar jeg tillod mig at anbefale Vedtagelsen af Hærplanen, og at det kun var Hensyn af en ganske anden og høiere Art, der have kunnet bevæge mig til at gjøre det. Jeg har foreslaaet at vedtage Hærplanen, fordi det efter min Overbeviisning gjaldt mit Fædrelands Frelse, men jeg antager, at Fædrelandet kan frelses uafhængigt af, enten de Menige saae disse 4 Sk til eller ikke. De ere ikke nødvendige, men det er tvertimod i sin Orden, at, naar vi gjøre saadanne patriotiske Opoffelser, vi da ikke komme med Forlangender om nye og bedre Lønninger, naar deres Nødvendighed ikke er fuldstændig beviist, og dette er ikke Tilfældet her. Jeg siger, at det er overordentlig betænkeligt i det Dieblif, vi have vedtaget Hærplanen, der er saa dyr og medfører saa betydelige Beføstninger, at lægge 250,000 Rb. til, hvis Nødvendighed paa ingen Maade er paaviist, og derfor kan jeg ikke til-